

Els contes Filosòfics de Gonçalo M. Tavares

IGNASI ARAGAY | Actualitzada el 16/01/2016 00:00

Gonçalo M. Tavares (Luanda, Angola, 1970) és ja tot un referent en la literatura portuguesa. Apunteu-vos el seu nom. Alberto Manguel el situa al podi lusità al costat de Pessoa i Eça de Queirós. Deunidó. En el seu recull de contes *Històries falses* (El Gall Editor), traduït per Antoni Xumet, cada relat gira al voltant d'una idea d'un pensador de l'antiguitat. Comença amb Heràclit i el seu "M'he cercat a mi mateix". Naturalment, en aquesta primera història, que té com a protagonista la bella Julieta enamorada de Romeu de Baviera, també hi apareix Montaigne, l'home que per coneixe's es va escriure a si mateix, o viceversa: com que es coneixia, es va poder escriure.

La segona història té com a personatges Tales de Milet i la seva criada tràcia Lianor. L'anècdota que dóna peu al conte ve de Plató: "Tales de Milet, absorbt per les idees, mirava cap al cel quan va caure dins un pou..." El clàssic filòsof despistat. I la Lianor, vinga a riure. Es van enamorar. No us n'explico més.

Al tercer conte, el protagonista és Listo Mercatore, que vivia només pels diners fins que un dia va ensopegar amb Diògenes, aquell savi que el dia que Alexandre el Gran s'havia plantat davant seu per coneixe'l, el primer que li va dir, agosarat, va ser: "Us faria res

enretirar-vos una mica. És que em tapeu el sol”. Amb Mercatore la cosa va anar si fa no fa. Diògenes, malgirbat, menjava lleties assegut a terra, al carrer. “Si haguessis après a adular el rei, no necessaries menjar lleties”, li va etzibar un altiu Mercatore. “I tu, si haguessis après a menjar lleties, no necessaries adular el rei”, va ser la demolidora resposta de Diògenes.

El conte sobre la relació entre Meteó i Empèdocles ja el llegireu. Després ve el que li va passar a Zenó, el filòsof negador de les coses existents. També negava el poder, davant del qual tenia un lema: “Resistir molt, obeir poc”. Li va portar problemes, esclar. En el següent, Aurius Anaxos es fa un embolic amb les idees d’Anaxàgores, el seu cosí. El d’Elia Mircea i Laozi me’l salto, igual que el de Faustina i Marc Aureli. Perquè vull acabar amb el mateix que acaba Tavares, dedicat a Arquites, dit l’hospitalari, un relat que ens ensenya com “la veritat no és lògica, tots aquells que la senten ho saben”.